

Fotograma de *Los chicos del Preu*, pel·lícula de 1967 dirigida per Pedro Lazaga en què va participar Camilo Sesto.

Toni Vall

Camilo, Plácido i els cantants actors

Hi ha dues personalitats del món de la música que aquests dies estan d'actualitat: Plácido Domingo i Camilo Sesto. El primer perquè unes quantes col·legues de professió l'han acusat de ser un assetjador. El segon, perquè ha abandonat aquest món. Tots dos han tingut dues carreres llargues i intenses, carregades d'èxits, milions de treballs discogràfics venuts, concerts, òperes, musicals, *hits*... i cinema. Domingo i Sesto tenen poc a veure més enllà de tenir una gran veu i haver-nos explicat amb ella grans i passionals històries d'amor. I cap dels dos es va poder escapar tampoc de la crida del cinema. Aquest article tracta d'un tema que ja fa molts anys que em fascina: la dialèctica entre cinema i grans estrelles de la música.

Domingo va protagonitzar tres versions cinematogràfiques de grans òperes dirigides per grans cineastes italians: *Otello* i *La Traviata*, de Verdi, amb Franco Zeffirelli, i *Carmen*, de Bizet, amb Francesco Rosi. Sesto, per la seva banda, va ser el protagonista, juntament amb Karina, de *Los chicos del Preu*, un clàssic del cinema espanyol dels anys setanta. Hi va haver una època –molt llarga, de fet– en què els cantants –i també els humoristes– en el seu moment de més èxit i popularitat es passaven segur al cinema. Els grans productors, vius com la fam, sabien que calia aprofitar el predicament popular de les grans estrelles de la música per fer pel·lícules extraordinàriament rendibles. Eren operacions, per norma general, estrictament econòmiques, que funcionaven de meravella i portaven carretades d'espectadors al cinema. D'exemples n'hi ha a cabassos. Lola Flores té una llarga carrera cinematogràfica. Manolo Escobar va rodar dinou pel·lícules entre el 1963 i el 1981!

•
*Hi va haver
una època en
què cantants
d'èxit es
passaven al
cinema*
•

Raphael en va fer onze. Peret va tenir un èxit bestial amb films de títols tan autèntics com *Amor a todo gas*, *A mí las mujeres ni fu ni fa*, *Si fulano fuese mengano* i *¡Qué cosas tiene el amor!* El Dúo Dinámico, Rocío Dúrcal, Julio Iglesias, Alaska, Miguel Bosé, Los Bravos, Rocío Jurado, Isabel Pantoja... Tot això a Espanya, però a fora també. Les pel·lícules dels Beatles són clàssics de la comèdia psicodèlica. Mick Jagger, Justin Timberlake, Eminem, Beyoncé, Mariah Carey, Gloria Estefan, David Bowie... Madonna! La Reina del Pop es va entestar durant els anys vuitanta i principis dels noranta a bastir una carrera

al cinema. Va fer bunyols, però també recordem la seva Evita. I Cher, esclar, a qui el trànsit des de Sonny & Cher al cine li va proporcionar un Oscar a la millor actriu per *Encís de lluna*.

Ah! I no em puc deixar Joan Manuel Serrat. A ell també li van fabricar unes quantes produccions a la mida del seu èxit. *Paraules d'amor*, d'Antoni Ribas, rodada entre Barcelona i la Costa Brava, feia desfil·lar tot el seu repertori de cançons i perseguia l'amor de Serena

Vergano. *La llarga agonía dels peixos fora de l'aigua*, de Rovira-Beleta, potser el film més emblemàtic mai rodat a Eivissa. I *Mi profesora particular*, de Jaime Camino, amb guió –atenció!– de Juan Marsé i Jaime Gil de Biedma.

Eren altres temps? Sens dubte que sí. Ara no s'estila tant aquest trànsit. Bé, això és inexacte, mireu l'èxit de Lady Gaga amb *Ha nascut una estrella*. Els temps del cinema també canvien inexorablement i aquesta mena d'iniciatives vinculades amb la cultura popular, amb el carrer ras, no només no es porten sinó que passarien a estar, segur, automàticament mal vistes. Carn de lapidació tuitaire. ●